

Mizarstvo.

Mizarstvo je brez dvombe že jako staro rokodelstvo. V svetem pismu starega zakona se bere, da je bila škrinja zaveze verlo vkusno izdelana, baš tako tudi, da je bil Salomonov tempelj v Jeruzalemu olepšan s cedrovino. Povestnica nam dalje kaže, da so Gerki in Rimljani imeli mnogo prav krasnih mizarskih izdelkov. Tako se bere, da je imel cesar Nero prekrasne stole, mize in drugo pohižno opravo, ki je bila zelo umetno izdelana. Njegove sobe so bile od znotraj z lesenimi pločami obložene, a ploče so bile z mnogoverstnimi rezbarijami ozaljšane. Rezbarstvo in mizarstvo se je povzdignilo posebno v srednjem veku, in še dan denes se lahko vidijo na mnogih krajih omare, postelje in druge hižne oprave z najlepšimi rezbarijami. Mesto rezbarije začeli so pozneje mnogi mizarji v navadni les vlagati še drugi raznobojasti les, slonovo kost, različne kovine, biserno matico (perlovec), ter so s takimi rečmi zaljšali omare, mize, stole i. t. d.

Nekateri mizarji narejajo samo vrata, okvirje pri vratih in oknih, pode in druge take stvari pri hižah. Take mizarje imenujemo zidarske mizarje (Bautischler), da je ločimo od pohištvenih mizarjev (Möbeltischler), ki izdelujejo samo pohižno opravo. Mizarji obkladarji (Fourniertischler) bavijo se z najdragocenejšimi stvarmi, kakor so: vlaganje zlatá, srebra, različnih kovin, slonove kosti in perlovca. Vsak mizar mora znati, kako se les z različnimi barvami lika ali polira; mora znati tudi risati, nekateri umejo tudi vsakoverstne in najlepše rezbarije izpeljati.

Mizarji potrebujejo mnogo različnega orodja za svoje rokodelstvo. V mizarske delarnici vidimo mnogo verstí različnih pil, svedrov, stružcev, kladiv, klešč, spon, dlet, obrezilnikov in še mnogo drugega enacega orodja. Mizarji izvršujejo svoja dela na posebnem in nalašč za to narejenem mizarskem klopi.

Ako je mizarju do tega, da ga ljudje časté, in da je vedno na dobrem glasu, prizadevati si mora, da vsa svoja dela točno in o pravem času izvrši. Na mizarskih izdelkih se ne smejo nikjer videti razpokline, herge in vlakna, vse mora biti lepo oglašeno, čisto in vkusno izdelano. Res je, da je pri takem delu treba dosti časa in truda, ali tako delo se tudi dobro izplača, in vsak gre raje k tacemu mizarju, ki dobro dela in svojo besedo derži, nego k tacemu, ki delo često pokvari, pa ga je treba tudi zmirom dregati in opominjati, da naročeno delo doverši.

Velblod in osel.

(Basen.)

Velblod in osel skupaj popotovaje prideta do neke prav široke reke. Pervi gre takój in brez vsega strahú v vodo. Ko vidi, da mu voda seže samo do trebuha, oberne se nazaj ter zavpije oslu, ki je stal na óno stran:

„Pojdi brez vse skerbi za manoj, voda meni še do gerla ne pride!“

„Sluga ponižen“ odgovori osel; „ako tebi voda do trebuha pride, gre meni že čez ušesa.“ —

Ko bi pač vsak osel samega sebe tako poznal!